

Містечко під горами

Леонід Полтава

Не грюкають стрімкі трамваї,
На грають вранішні гудки,
Фабричних брам не відчиняють
Закурені робітники.—
Тут тихо й мирно,
Спить містечко
Між гір (туди й сюди гора),
Неначе вкладений у течку
Малюнок зжовклий маляра.
Сім тисяч душ — одна подія:
Якась українка Марія
Ув одержині із села
Чомусь в містечко забрела.
Іще драбинами крутими
Виходить сонце на шляхи,
А вже курять пахучим димом
Почерепичені дахи.
Всі комини, важкі, відлиті,
З стандартним спокоем царів,
Курять у небо гордовито,
Немов люльки господарів.
Курять розмовами рідкими,
Курять розмовами кімнат.
Спливає в небо вкупі з димом
І ліжок ранній аромат,
І брязкання мисок, і кроки,
І задихання пилесмока,
І навіть човгіт пантофель
Летить в небесну акварель.
Це ж не життя — сама турбота:
То навари, то підмети,
То знов до Франца-ідіота
У Францію пиши листи
(не втік, як інші!). По обіді
Так і чекай дурних сусідів,
Після яких разів й п'ять
Все вимітай з вісьми кімнат,

Та понад все ота новина
Про українку.
Тут взагалі про Україну
Почули, як прийшов пакет.
Були часи! У тім пакеті,
Ах, Боже мій, що там було:
І сало, й масло у брикетах,
І мед, прозорий, ніби скло...
Так. А тепер — лише події,
І замість медового скла
Якась українка Марія
Чомусь в містечко забрела.
Чужинка — є, немає — сала!..
Бреде серед готичних веж...
Вона "Гайль Гітлер" не сказала,
"Гайль Сталін!" — не промовить теж.
Коли б сама, а то ж дитинка
У неї, люди! Ще й жива!..
Об'їсть нас чисто українка,
А вже недовго й до Різдва!
Подумайте, що за чужинка! —
Вона шукає там кутка,
Де знищені усі будинки,
Де всяк зійшов на бідняка.
Хоч, слава Богу, дружні люди:
Йде від дверей і до дверей,
А двері хрюскають усюди
Вогненным хрюском батарей!
Все повільніш чужинки кроки,
Все глибше й глибше грузне в сніг.
Готичні східці зависокі
Для стомлених Марії ніг.
Пішла Марія геть, за місто...
Приходять спокій, тиша, сни.
Ще веселіш, ще урочистіш
Курять у небо комини.
О, пісне диму! Линь високо.
Неси слова крізь бурю й сніг,
Що наші східці зависокі
Для стомлених чужинця ніг;
Що ми — не місто. Ми — містечко.

Що ми — і там, і там гора,
Що ми - закладений у течку
Рисунок зжовклий маляра.